správce tohoto státního ústavu, dojde se k závěru, že zaujímajíc v nař. výnosech stanovisko k st-lčiným žádostem za vrácení zaplacených jí částek, učinilo tak jen jako druhá strana sporného právního poměru. Pak ovšem mají nař. výroky povahu pouhého prohlášení strany, když z obsahu jejich není patrno, že by si žal. min. bylo chtělo — ovšem neprávem — osobovati kompetenci k judikátnímu řešení sporné otázky.

Nemají-li však nař. výnosy právě uvedené povahy, nelze je pokládati za rozhodnutí nebo opatření ve smyslu § 2 zák. o ss, a nejsou proto výroky, proti nimž by byly stížnosti na tento nss přípustny.

Č. 11.085.

Vojenské věci. — Četnictvo: I. * Služba v býv. rakousko-uherském četnictvu není vojenskou službou započítatelnou pro výměru pensijních požitků čsl. vojenského gážisty podle ustanovení odst. 1 lit. a) § 26 v souvislosti s ustanovením odst. 1 § 96 zák. o vojenských požitcích zaopatřovacích č. 76/1922 Sb. — II. O organisaci býv. rak. četnictva.

(Nález ze dne 21. února 1934 č. 1829.)

Věc: Josef H. v D. (adv. Dr. Jan Procházka z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o výměru výslužného.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l byl podle opisu kmenového listu zařaděn do branné moci 1. října 1902. Dne 12. září 1905 byl presentován ke službě na zkoušku u zem. četnického velitelství v Praze; 12. září 1907 stal se definitivním, 13. října 1909 přeložen do zálohy pevnostního pluku č. 3 v důsledku dobrovolného vystoupení ze služby, 11. prosince 1909 presentován na základě dobrovolné přihlášky k pokračování vojenské služby presenční a 1. ledna 1919 zařazen do svazku čsl. vojska, kde sloužil naposled jako praporčík kancelářské služby. Výnosem mno č. 17.456/I/3/31 byl v této vlastnosti přeložen do výslužby.

Podáním z 24. května 1928 žádal st-l, aby mu do pensijních nároků hodnocena byla doba činné služby v býv. rak. četnictvu od 12. září 1905 do 13. října 1909. Žádosti té nevyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím z těchto důvodů: Služba ztrávená v bývalém (i nynějším) četnictvu není činnou službou vojenskou, jíž by bylo započítati do vojenských pensijních nároků podle § 96 odst. (1) resp. § 26 odst. (1) písm. a) zák. č. 76/22 Sb. (služební předpis H-IV-4); pokud jde o dobu četnické služby v býv. četnictvu plyne to jak ze zák. č. 1/1895 ř. z., tak ze zák. č. 42/1897 ř. z. — Předchozí službu četnickou možno tedy hodnotiti do nároků rozhodných pro výměru vojenského výslužného jen podle ustanovení § 26 odst. 1 písm. b) ovšem za podmínek tam stanovených. St-l nemá však právního nároku, aby mu byla doba četnických služeb, o kterou jde, hodnocena ze zákona do započítatelné doby pro výměru výslužného podle § 26 odst. (1) písm. b) zák. č. 76/22 Sb. Podle právě cit. zákonného předpisu jest podmínkou, aby přestup z jedné služby do

druhé nastal nejdéle do 30 dnů, aby doba civilních státních (jí rovných) služeb před nastoupením do činné služby vojenské byla do civilní pense započítatelnou dobou v civilních státních (jí rovných) službách. To znamená, že do započítatelné služební doby rozhodné pro vojenské pensijní nároky (§ 26 cit. zák.) lze hodnotiti civilní státní (jí rovné) služby (§ 26 odst. 1 písm. b. cit. zák.) jen tehdy, když tyto služby jsou (nebo byly) podle civilních pensijních norem způsobilé, aby byly hodnoceny (započítatelny) do civilních pensijních nároků již ze zákona, neb jde-li o započítání fakultativní, když započítání (hodnocení) bylo již v době civilní služby příslušnými úřady povoleno. St-l nesplnil ani podmínky ad. 1 uvedené, ani předpokladů ad. 2 naznačených, neboť vystoupil dobrovolně ze služby četnické dne 13. října 1909 a do činné služby vojenské nastoupil teprve 11. prosince 1909, tedy po uplynutí preklusivní lhůty 30denní, a doba četnické služby, o niž jde, není a nebyla by započítatelnou do četnického pensijního nároku podle četnických pensijních norem, když st-l z četnictva dobrovolně vystoupil. (Rozhodnutí min. vnitra č. 46.359/1930/13.)

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss:

Poukazujíc jednak k ustanovení § 95 zák. č. 76/22 Sb. a k § 74 zák. č. 153/23 Sb., jednak k zák. č. 47/1873 ř. z., č. 204/1908 ř. z. a min. nař. č. 34/14 ř. z. a konečně k § 26 zák. č. 1/1895 ř. z., dovozuje stížnost, že dobu služby, kterou st-l ztrávil od 12. září 1905 do 13. října 1909 u býv. rak. četnictva, nelze považovati za civilní státní (jí rovnou) službu, nýbrž že nutno ji považovati za činnou službu vojenskou — a to bez jakékoliv výhrady, — kteroužto službu st-l konal jako záložní vojenská osoba v přidělení u četnictva, a kterážto doba jest podle § 96 zák. č. 76/22 Sb. pro výměru vojenského výslužného započítatelnou.

Stížnost tedy především popírá zákonitost nař. rozhodnutí, pokud toto rozhodnutí je opřeno o ustanovení § 26 odst. 1 písm. b) a pokud hodnotí spornou službu st-le, ztrávenou v býv. rak. četnictvu, jako dobu v civilní státní (jí rovné) službě. Námitkou tou nemusel se však nss zabývati, poněvadž i kdyby byla důvodná, tedy i kdyby službu v četnictvu nebylo možno považovati za civilní službu státní nebo (jí rovnou), neměl by st-l na započtení sporné doby podle tohoto ustanovení nároku vůbec, a pak nemohlo býti vsaženo do jeho subj. práv, když přes to žal. úřad nárok na zápočet sporné služby četnické podle tohoto předpisu posoudil záporně. Ostatně žal. úřad učinil tak ve shodě s tímto ustanovením, neboť ze správních spisů je patrno, že st-l dne 13. října 1909 ze služby četnické dobrovolně vystoupil a do činné služby vojenské nastoupil teprve 11. prosince 1909, tedy po uplynutí preklusivní lhůty 30denní stanovené tímto předpisem.

Bylo tedy obrátiti zřetel k další výtce stížnosti, namířené proti prvé části nař. rozhodnutí, ve kterém žal. úřad nevyhověl žádosti st-le o hodnocení sporné doby četnické do vojenských pensijních nároků proto, poněvadž tato není dobou činné služby vojenské ve smyslu ustanovení odst. 1 § 96 a odst. 1 lit. a) § 26 zák. č. 76/22 Sb.

Podle citovaného právě ustanovení do služební doby se započítává doba činné služby v čsl. vojsku vyjímajíc dobu uvedenou v § 28. Podle § 96 odst. 1 cit. zák. doba činné služby ztrávené před zřízením čsl.

státu ..... v rakousko-uherské, rakouské neb uherské armádě ..... započítává se při výměře výslužného stejně jako doba služby v čsl. vojště podle § 26 tohoto zák.

St-l domáhal se započtení sporné doby od 12. září 1905 do 13. října 1909. Spadal by tedy pod ustanovení odst. 1 § 96 zák. č. 76/22 Sb. a jest pak jedině pro posouzení zákonitosti nař. rozhodnutí rozhodnou otázka, zda doba, kterou ztrávil st-l ve službách býv. rak.-uher. četnictva, jest dobou činné služby v rak.-uher. (rakouské nebo uherské) armádě podle cit ustanovení.

Podle zák. č. 19/1876 ř. z., jenž nabyl účinnosti 29. února 1876, prohlášeno bylo četnictvo za jednotný strážní sbor vojensky organisovaný a určený k udržení veřejného pořádku, klidu a bezpečnosti (§ 1), podrobený ohledně veřejné bezpečnostní služby politickým úřadům, ohledně vojenských, hospodářských a adm. záležitostí svým vojenským představeným, v obou směrech pak v poslední řadě min. zeměbrany. Vojenské příkazy k zachování kázně a pořádku v četnickém sboru příslušelo vydávati četnickému inspektoru, jenž byl za to zodpověden min. zeměbrany (§ 2). Okr. politické úřady prohlášeny za služební úřad pro četnické stanice v okresu zřízené a měly jako takové říditi bezpečnostní službu od těchto stanic opatřovanou a míti nad ní dozor (§ 3). Četničtí důstojníci prohlášeni za vojenské představené četnického mužstva (§ 4) a měli v dorozumění se služebním úřadem dozírati na jednotlivé stanice, sdělovati si vzájemně ony poznatky, jež mají důležitost pro výkon služby (§ 5). Ostatním vojenským a civilním úřadům, jakož i obecním úřadům nebylo četnictvo podřízeno (§ 6). Cit. zákonem (§ 52) byl také zrušen provisorní organisační zákon četnický (č. 19/1850), jenž v § 1 mezi jiným prohlásil četnictvo za součást armády. Na místě zák. č. 19/1876 ř. z. vydán byl později nový zákon o četnictvu (č. 1/1895 ř. z.), jenž platil zejména také v době v tomto případě sporné (1905—1909) a jenž zásady shora uvedené zachoval v platnosti (srov. §§ 1, 2, 3, 4, 5 a 6).

Z toho se podává, že četnictvo bylo zřízeno jako sbor sice vojensky organisovaný, ale samostatný, jenž nebyl součástí armády, a že tedy služba v rakouském četnictvu byla službou sui generis a nikoliv tedy službou vojenskou konanou v rak.-uher. armádě.

Ale pak právem žal. úřad prohlásil, že služba st-le v býv. rak.-uher. četnictvu konaná v letech 1905 až 1909 nebyla činnou službou vojenskou, resp. dobou činné služby ztrávenou v rak.-uher. armádě ve smyslu ustanovení § 96 odst. 1 resp. § 26 odst. 1 lit. a) zák. č. 76/22 Sb.; stížnost vycházejíc z opaku jest tedy bezdůvodná.

Z ustanovení § 85 odst. (3) zák. č. 153/23 Sb. nemůže st-l nic pro sebe dovozovati, poněvadž cit. zákon upravuje jen některé služební poměry četnictva, a některé četnické požitky, zejména odpočivné a zaopatřovací, kdežto st-l je vojenským gážistou ve výslužbě; ostatně ustanovení to — stanovíc, že odpočivné a zaopatřovací požitky vojenských osob přidělených k četnictvu a jejich pozůstalých zatěžují rozvrh vojenských pensí — má na mysli osoby vojenské četnictvu jen přidělené, kteréhožto charakteru sporná četnická služba st-le neměla.

Pokud stížnost vytýká, že nezapočítání sporné služby četnické vůbec odporovalo by duchu zák. č. 76/22 Sb. a poukazuje při tom na ustanovení odst. 1 lit. g) § 26 cit. zák., nemohl nss k této námitce přihlédnouti, poněvadž stížnost netvrdí, že st-l jako gážista z povolání má nárok na započtení služby podle §§ 2 a 68 zák. č. 89/20 Sb. (§ 18 zák. o ss).

Č. 11.086.

Zdravotnictví. — Zaměstnanci veřejní: * Ustanovení odst. 2 a 3 § 13 zák. z 5. března 1888 o úpravě veřejnoprávních poměrů všeobecných veřejných nemocnic v Čechách, č. 19/1888 z. z. čes., má povahu pouhé instrukce pro orgány provádějící, resp. schvalující volbu primáře všeobecné veřejné nemocnice, nezakládá však subjektivní právo pro jednotlivého uchazeče.

(Nález ze dne 21. února 1934 č. 3553.)

Věc: MUDr. Aleš M. v P. (adv. Dr. Jiří Klouda z Prahy) proti zemskému výboru v Praze (za zúč. MUDr. Mir. Rejthárka v M. adv. Dr. Radim Goller z Prahy a za zúč. MUDr. Václ. Trnku v P. adv. Dr. Václ. Průcha z Berouna) o obsazení místa primáře všeobecné veřejné nemocnice v M. a v P.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: I. Ve věci volby MUDra Miroslava R. primářem všeobecné veřejné okresní nemocnice v M., provedené okresním zastupitelstvem v P. jako vrchní správou jmenované nemocnice vyslovil zem. výbor v Praze usnesením z 5. října 1932 toto: »Zem. výbor, vyslechnuv zem. úřad usnesl se ve své schůzi dne 5. října 1932 potvrditi podle § 13 odst. 3 zák. o organisaci všeobecných veřejných nemocnic v Čechách z 5. března 1888 č. 19 z. z., volbu MUDra Miroslava R. provisorním primářem všeobecné veřejné nemocnice v M., provedenou usnesením vrchní správy téže nemocnice dne 25. října 1931, a v souvislosti s tímto rozhodnutím nevyhověti stížnostem, jež proti této volbě podali MUDr. Aleš M., jako uchazeč o toto místo a členové okresního výboru František H. a spol. jako poplatníci okresu p.-ského.«

Důvody: »1. St-lé nemají legitimace ke stížnosti, neboť nemocniční zákon z 5. března 1888 č. 19 z. z. čes., kterýž jest pro posouzení tohoto případu jedině rozhodující, v žádném svém ustanovení se nezmiňuje o právu ke stížnosti, ať jednotlivých uchazečů o služební místa či jednotlivých členů správního výboru aneb vrchní správy všeobecných veřejných nemocnic, z čehož lze usuzovati, že zákon sám neměl v úmyslu přiznávati právo ke stížnosti uchazečům o tato místa nebo jednotlivým orgánům nemocničních správ. V kladném případě by zajisté toto právo normoval, jak v jiných případech se děje, při nejmenším však by stanovil lhůtu, do kdy možno stížnost podati. Rovněž v dosud platných stanovách všeobecné veřejné nemocnice v M. není o právu tohoto druhu ani zmínky a nelze je vyvozovati ani z jiných zákonů, zejména ze zák. o organisaci politické správy, neboť všeobecné veřejné nemocnice